

Turkuaz

Kültür – Sanat - Edebiyat

Tuğba KALAYCI

Mehmet Meriç YAMAN
DUYGULARIMIZ

Duygu genellikle insanın yaşadığı olay sonucunda verdiği tepkiye, insanın iç dünyasında oluşturduğu yankıya denir. Duygu dediğimiz kavram soyut olmakla birlikte, insan hayatında önemli bir yeri vardır. Hatta duygular kimi zaman insanın günlük yaşamında merkezî bir rol oynar.

Bizler çoğu zaman, olumlu olan duyguları yaşamak, hissetmek istesek de bu her zaman mümkün olmaz. Hayatın bize sunduğu koşullar sonucunda olumsuz duygularla da karşılaşabiliriz. Bu yaşadığımız olumsuzluklar karşısında daima dik durmalı ve hiçbir zaman yılmamalıyız. Öyle ki duygular biz insanların iç dünyasını yansıtır.

Ceren Nisa KESKİN

HAYAT KANAYAN YARA

Siyahın en güzel tonu olan laciverti bulalım diye beyazlar döktük paletlerimizin üzerine. Oysa bulduğumuz lacivert değil, bir hayal kırıklığıydı.

Dalgalar mı intikam alıyor kayalıklardan, yoksa kayalıklar dalgalara sarılmak için mi oradalar? Müzik insanların seslerini yok etmek için bir araç mı, yoksa yanlışlarımız mı var, duymak istemediğimiz? Belki de şarkılara sakladığımız bir hayatımız vardır. Enstrümanların tuşlarına, tellerine ya da şarkıyı söyleyenin ağzından çıkan her bir heceye saklanıp kanayan hayaller vardır.

Hayaller midir gerçekliğini yitiren, yoksa umudumuz mudur yok olan? Kâtili biz miyiz düşüncelerimizin, yoksa istediğimiz şey için çabalayacak gücümüz mü yok? Gördüğümüz ışık mı yoksa kaybettiğimiz ruh, beden mi buldu kendine yeniden doğup yaşayabilmek için?

Umutlarınız rüyalarınıza ışık olsun. Yaşayacağımız hiçbir şey hayallerinizin önüne geçmesin. Korkularınız ile güçlenmeyi öğrenin. Zira atacağınız adımlar karda bile iz bırakmadan kaybolur.

Selam olsun karanlıkta gülümseyenlere. Işığı ararken tökezleyip düşünlere. Yaraları olmasına rağmen vazgeçmeyenlere...

“Nasıl yani?” dersiniz bir kişi olaylara sürekli kötü yönden bakıyor ve her zaman karamsar düşünüyorsa çevresine verdiği tepkiler de daima olumsuz olur. Bu olumsuzluklardan kastımız ise dışarıya verdiği tepkilerdir. Yani bu insan sürekli bir kaygı içerisinde ve bunalmış halindedir. Kısaca bizler bu hataları yapmamalı ve elimizden geldiğince hayata pozitif yönden bakmalıyız. Duygular hakkındaki bir önemli nokta ise düşünce ve davranışlarla etkileşim halinde olmasıdır. Mesela şuradan da anlayabiliriz ki bizler "sinir" duygusunu yaşarken bu bizim davranışlarımıza ve hareketlerimize yansır. O anlarda bu duygu, negatif düşünmemize neden olarak bizlerin yapması gereken hareketleri kısıtlar. Duygular insanları belli şekilde davranmaları için motive eder. Bu da insanları olumsuz duyguları yaşama anında bir nebze de olsa karamsarlıktan çıkarır. Olumlu duygular ise insanın yaşamına renk katan ve kişinin yaşadığı olay sonucunda motive olmasını sağlayan duyguların bir kısmına denir. Bu duygular; mutlu ve neşeli olmak, takdir edildiğini hissetmek, gurur duymak şeklinde sıralanabilir. Aslında bakıldığında zaman bu olumlu duyguların tümü insanın temel ihtiyaçlarındandır. Bu duyguları yaşayan kişiler genel olarak yaşamdan keyif alırlar ve hayattaki enerjileri artar. Belki de günümüzde yaşadığımız en büyük sorunlardan biri de budur, bu duygulara sahip olamamak. Tabii ki hiçbir zaman yaşadığımız olumsuz durumlardan etkilenmemeli ve her zaman yaşadığımız olaylardan ders çıkarmaya bakmalıyız. Hayatımıza yön veren bu duygular bizlerin kişiliğini yansıtır. Yani çevremize verdiğimiz birçok tepki ve davranışlar aslında bizim benliğimizdir. Bu yüzden demistik ya duygular, düşünceler ve davranışlar iç içedir ve bizlerle etkileşim halindedir diye.

Bizler kimi olaylar karşısında öfkelenir, hayal kırıklığı duyarız. Kimi olaylar karşısında ise umutlanırız ve kendimizle gurur duyarız. Bizler insanız ve her zaman duygular ile yaşamaktayız. Duygularımız bizi biz yapan etmenlerdendir ve kişiliğimizi dışarı yansıtan bir hissiyattır.

Reyhan ÜCE

GİBİ

Kırgın kalpler düzelmez.

Ölmüş birinin geri dönmediği gibi...

Eşsiz günler gelir geçer.

Ömrün geçtiği gibi...

Toz pembe hayaller kararır.

Gecenin karanlığı gibi...

İşıltılı gözler bir anda söner.

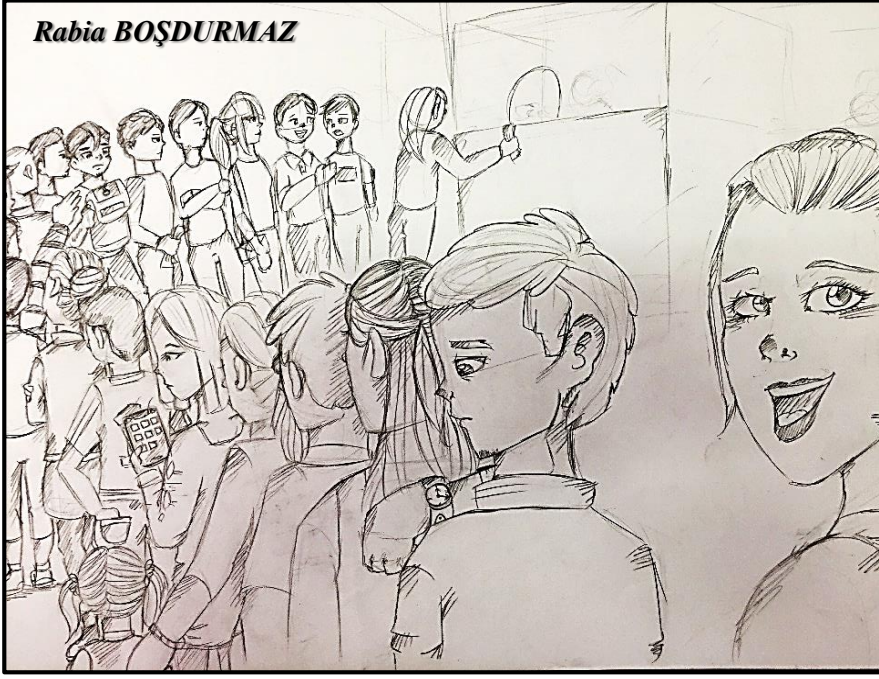
Mumun rüzgârı gördüğü gibi...

Rüzgârın fısıltısı gelir kulağa.

Bir müziğin eşsiz senfonisi gibi...

Hayallere dalıp gittiğim dünyada.

Üç günlük ömrümün kaldığı gibi...

Amine Nur CANBAZ
TEFEKKÜRAT-İ AMİKA

Camlar pusluydu. Dışarıda akşamdan bu yana yağın kar tutmaya yüz tutmuştu. İçerideki sobada yanan odunun çıtırtıları adeta huzur veriyordu insanın içine. Saat daha sekiz civarıydı. Babam uyanmış işe gitmek için üstünü giyiniyordu. O sıralarda mutfaktan gelen bir ses "Kahvaltı hazır!" diyordu. Annemin bu sesinden sonra kardeşim mutfığa koştu, babam düğmesini ilikleyip kardeşime eşlik etti, büyükbabam dışarıda karları temizliyordu, o da işini bırakıp mutfığa geldi.

Babaannem, anneme yardım ediyordu. Ben yataktan kalkıp yüzümü yıkadım ve onlara eşlik ettim. Sabahın ilk ışıkları camdan içeri girerken annem çayı ocaktan indirip bardağa deminden biraz koyduktan sonra "Haberlerde duydum yollar buz tutmuş, zincirleme kaza olmuş." dedi annem babama. Babam anneme, "İnşallah ölen olmamıştır." diye karşılık verdi ve kahvaltıya devam etti.

Kahvaltı zengin değildi: domates, salatalık, peynir, babaannemin yazdan hazırladığı reçeller, akşamdan kalmış iki ekmek ve haşlanmış yumurta. Büyükbabam çayından bir yudum aldı ve "Elinize sağlık, Allah bulamayanlara versin." dedi. Babam ekmeğinden bir parça alıp reçele bandırıp ağzına attıktan sonra başımı okşayıp "Hadi, hazırlan seni okula bırakayım." dedi.

Ağzıma haşlanmış yumurtadan bir parça attıktan sonra olur manasında başımı sallayıp fırlayıp ayağa kalktım. Dolabımdan mavi önlüğümü çıkarttım ve hızlıca üstüme geçirdim. Mutfaktan hâlâ sesler geliyordu, elime bir tarak alıp dolaşmış saçlarımı açmaya çalışırken babam "Hazır mısın?" diye sordu. "Beş dakika daha." diye yanıt verdikten sonra sıkıca bir at kuyruğu yapıp askılıktan montumu aldım. Dizlerime kadar inen ve beni sanki yetmiş kilo gibi gösteren o montu hiç sevmezdim; ama beni sıcak tuttuğu için mutluydum. Pembe eldivenlerimi takıp babaannemin el örgüsü atkısını boynuma doladıktan sonra; "Hazırım baba, hadi gidelim!" diye seslendim.

Babam "Geliyorum!" deyip askıdan kabanımı aldı, giydi. İkimiz de ayakkabılarımızı giydikten sonra o çelik kapıyı açtık ve birden içeri bir soğuk hava kütlesi girdi, at kuyruğum dalgalanıyordu hemen dışarı çıkıp kapıyı kapattık. Büyükbabam merdivenleri her ne kadar temizlemişse de yine de kar vardı. Dikkatlice merdivenleri indik ve babamın garaja doğru hızlı ama dikkatli adımlarla gittiğini gördüm. Anahtarı çıkarttı ve kapıyı açtı, birden o montun beni o kadar sıcak tutmadığını fark ettim ve arabaya bindim. Babam ellerinin ısınması için birbirine sürtüyordu. Arabayı çalıştırdı ve ısınmasını bekledi. Sanki o anda çok şanslıydım, lüks bir evimiz veya arabamız yoktu, belki kahvaltılarımız çeşitli yemeklerle dolu olmuyordu ama dünyanın en zengin insanından bile daha huzurluyduk.

Ayşegül ARICI
HİGGS BOZONU

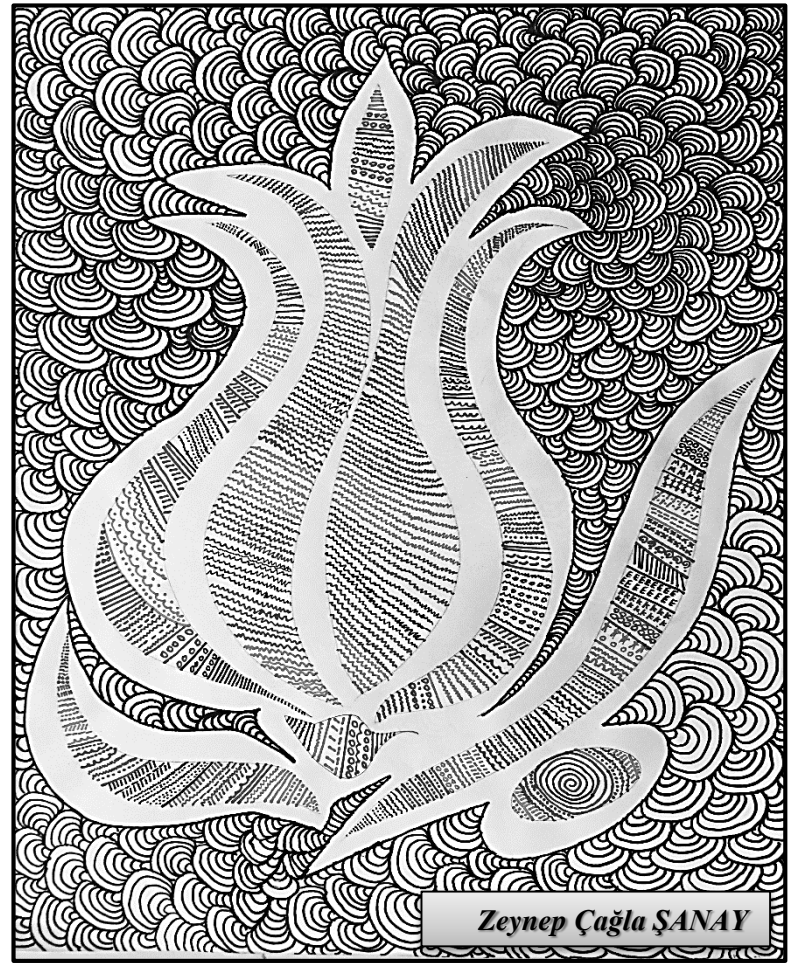
Higgs Bozonu'nu daha önce duymuş muydunuz? 1964 yılında Petter Higgs'in adını almış olan bu parçacık maddenin ilk oluşumuyla ilgili. Evrenin başlangıcı kabul edilen büyük patlamanın saniyenin milyonda biri kadar ertesinde ilk parçacıklar hemen etrafa saçıldı. Bu parçacıklar saf enerjydi, bir kütleleri yoktu. Bu parçacıklara kütle kazandıran mekanizma da giriş kısmında bahsetmiş olduğum 1964 yılında Petter Higgs ve birkaç bilim adamı tarafından ortaya atılmış ve Petter Higgs'in adını almış olan Higgs Bozonu'dur. Peki Higgs Bozonu'nun varlığından emin miyiz? Geçtiğimiz yıllarda CERN, Higgs Bozonu ile tutarlı bir parçacığın resmî keşfini açıklamaya yeterli olan "5 sigma" seviyesindeki sinyali doğruladı. 14 Mart 2013'te bilim adamları Higgs Bozonu'nun varlığından emin olduklarını açıkladı. Daha anlaşılacak şekilde açıklamak gerekirse şu şekilde anlatayım: Havaalanına ünlü biri gelmiş olsun ve onun hayranları kapıda yoğun bir şekilde onu karşılıyor olsun. Herkes ona doğru adım atıp hareket edecek, ünlü kişinin ilerlemesini yavaşlatacaklar ve ona doğru yönelen insanlar artacak. Böylece hayranlar havaalanında bir alan ve bir kütle oluşturacak. Bu durumda havaalanına gelen ünlü kişiyi bir madde gibi düşünelim. Onun etrafını saran hayranları ise onu sıkıştırıyor ve ona bir enerji yüklüyor. Yani hayranları da Higgs Bozonu'nu oluşturan mekanizma olarak düşünebiliriz. İşte bu olay tıpkı Higgs Bozonu'na benziyor. Son olarak Higgs Bozonu'nun öneminden bahsedecek olursak; evrenin başlangıç koşullarında "süper simetri" olduğuna inanılıyor. Bu simetri bir biçimde ve Higgs'in de katkısıyla bozuldu, bu sayede evren ve bizler de var olabildik. Higgs Bozonu olmasaydı, o zaman bizim evrendeki varlığımızı açıklayacak, parçacıkların neden ve nasıl kütle sahibi olduğuna herkesi ikna edip bunu kanıtlayabilecek yeni bir teoriye ihtiyaç olacaktı.

Tarık Talha DİNÇ
BU ARALAR

**Yalnızım bu aralar,
Gece gibiyim.
Sessiz, sakın, karanlık.
Duygularımın tercümanı yok.
Anlayan yok,
Dinleyen çok.
Yalnızım bu aralar.
Duygularımla baş başa,
Korkularımla kol kola,
Gidiyorum belirsiz bir karanlığa.
Yalnızım bu aralar.
Duygularım yalnız,
Bedenim yalnız,
Ruhum yalnız.
Yorgunum bu aralar.
Duygularım yorgun,
Ruhum sevgiden,
Bedenim senden yoksun.
Sadece sen gerekliken
Bir sen yoksun.
Yalnızım, yorgunum.
Hayallerinde olmadığımı düşünmek,
En büyük korkum.**

Abdullah CİLENK GENÇLİK VE EĞİTİM

Çocuklar, annesinin bir tanesi, evlerin neşesi, dünyamızın geleceği. Peki onlara ne kadar değer veriyoruz? Bir çocuk, bir hayat ve her çocuk dünyayı değiştirmek için bir aday. Tıpkı satranç oyunundaki piyonlar gibi, oyunun kader anında bir vezire dönüşme özelliği vardır. Başta güçsüz görünürler; ancak en gerekli yerde son sözü söyleyebilirler. Çocuklar da böyledir işte, hepsi aslında çok önemlidir. Ancak onların son sözü söyleyebilmesi için iyi bir eğitim alması gerekir. Maalesef bugünkü gençlik, dünkü çocuklar cehaletle verilen savaşı kaybediyor. Hayatlarının en önemli ve en verimli zamanlarını boş geçiriyorlar. Onları yetiştiremiyoruz ve kaybediyoruz. Peki, onları nasıl iyi bir insan olarak yetiştireceğiz? İyi bir eğitim lazım. Ancak çocuk istemezse eğitim bir işe yaramaz. Günümüzün en büyük sorunu aslında bu. Çocuk ne için okuduğunu bilmiyor ve aslında dünya onu aldatıyor. Çocuğun ilk önce neden eğitildiğini anlaması gerekiyor ve bunları anlamadan matematik öğrenmesi ona saçma geliyor, gelir de zaten. Halbuki insan kendine bir hedef koyup o hedefe ulaşmaya çalışmalıdır. "Duanız olmasa Allah size ne diye değer versin." diyor ayet. Dua, istemek değil midir? Hiçbir isteği olmayan, yani hedefi olmayan bir insanın hayattan bir beklentisi yoktur. Maalesef bugünkü gençliğin en büyük hedefi gönül eğlendirmek ve canının istediğini yapmak olmuş. Dünyayı tatlı sanıyor; ancak onu bekleyen zorlukları göremiyor. Halbuki dünya onu sırtından vuracak; ama o farkına varana kadar zaman çoktan geçmiş olacak. Şimdi insan demez mi dört yıl ilk okul, dört yıl ortaokul, dört yıl lise ve yaklaşık beş yıl üniversite sıralarında hayatının en iyi yıllarını harcadın. Peki, ne yaptın? Bir diplomadan başka bir şey yok mu elinde. Hedef diploma mıydı? Peki ya şimdi ne yapacaksın? Belki hayatın boyunca çalışacaksın, eve yorulmadan geldiğin bir gün olmayacak. Halbuki hayatının en iyi yıllarında yatmasaydın, adam gibi dersine baksaydın, bir hedefin olsaydı hayat inan böyle olmazdı.

Zeynep Çağla ŞANAY

Bu yüzden hayatının en önemli yıllarını değerli kullanmak gerekir. Bir insanın her geçen zamanı lehine işlemelidir. Zamanı kontrol altına alma, "Ben nereye gidiyorum?" deme vaktin gelmedi mi?

Bu konuda anne ve babalara büyük görev düşüyor. Her anne baba çocuklarını iyi yetiştirmeli, onların önüne bir hedef koymalıdır veya çocuğunun hedef belirlemesine yardımcı olmalıdır. Onu neden okulda olduğunun farkına vardırmalıdır. Aksi halde gençlik boşa kürek çekmeye devam edecektir.

Elif GERGİN ÖĞRETMENDEN FAZLASI

Öğretmen, kelime anlamı olarak bir bilim dalını, bir sanatı ya da teknik bilgileri öğrenmeyi meslek edinmiş, okulda öğrencilere ders veren kimse anlamına gelmektedir. Peki gerçek anlamda öğretmen nedir, hiç düşündünüz mü ?

İlk eğitim ailede başlar ve daha ailedeki eğitim öğretimi tamamlanmadan okula başlarız. Öğretmenlerin eline teslim ediliriz. Öğretmenler bize fikir edinmeyi, saygınlığı, çalışmayı en önemlisi insanlığı öğretir. Hemen hemen öğrendiğimiz her şeyin temelini öğretmenlerimiz atar. Okulda da bize öğretmenlerimiz tarafından her zaman söylenen bir söz vardır: "Burası sizin ikinci eviniz." Ailedeki eğitim burada tamamlanıyor, düşüncelerimiz burada şekil alıyor ve zamanımızın çoğunu burada geçiriyoruz. Okul bizim evimiz ise öğretmenlerimiz de anne ve babalarımızdır. Ama biz öğrenciler, öğretmenleri yalnızca bize ders anlatan birer robot olarak görürsek onların bu güzelliklerini fark edemeyiz. Bize ders anlatıp öğretmen sıfatına bürünen bu insanlar yeri gelince derdimize koşarak bir dost, bize yol göstererek bir baba ve şefkatiyle de birer anne olurlar. İşte belki de öğretmenlik bu yüzden dünyanın en zor ve en kutsal mesleğidir. Biz öğrencilerin dikkatini tam kırk dakika boyunca kendi üzerinde tutup sınıfın hakimiyetini sağlayarak bilgileri bize aktarır. Bu hiç de söylendiği kadar kolay değildir. Hatta bazen evde yatan hasta kızını, sabah tam alamadığı uykusunu, evde yaşadığı problemleri sınıfa girdiği an hayatının dışına koyup sadece işine odaklanırlar.

Döne AYCİL

YALNIZLIK

Yalnızlığımı dolaşıyorum dar sokaklarda

Tek bir dostum bile yok hayatta.

Tükeniyorum, git gide azalıyor hislerim.

Sığamıyorum kendime, nefes alamıyorum.

Bir uçurumun kenarındayım sanıyorum.

Ve düşmemek için son kez

Geri adım atıyorum.

Kendi yok oluşumu izliyorum adeta...

Gittikçe azalıyor hayat.

Neyi erken yaşadırıysam, hep ona geç kalıyorum,

Alışamıyorum yalnızlığıma.

Gurbet GÜNENÇ AŞK-I HAKİKAT

Mecnun olayım
Leyla'ya değil, Mevlâ'ya.

Gözümden akan yaşların sebebi
Barınmasın dünya meşgalesinde.
İlla akacaksa, aşkım için aksın.
Barınsın yeni doğmuş
Bebeğin soluğunda.

Aşkımın girdabına kapılayım,
Tabiatı o aşkla okuyayım.
İçimde kopan tufanları
Aşkın girdabında unutayım.

Bildiklerimi bilmeyeyim,
Hakk'a ulaştırmıyorsa
Göz kokusu ile değil,
Gönül soluğuyla bilinmiyorsa.

Aşk Mevlâ aşkıysa
Ne gerek var söze?
Yürek tellerinin titreyişi
Anlatsın sevgi notalarıyla.

Her daim anılsın
Kalbimde, aklımda, zikrimde
Ben kapılısam da fanilere
Her zerrem bilsin, ansın hakikati.

Ben ki biçare,
Tekdir necatım.
Olayım aşkımdan deli divane.
Kalbim ise virane...

Tuğba DEMİR GRİ BETONLARIN ARASINA SIKIŞAN HAYATLAR

Günümüzün sorunlarından biridir betonlaşmaya dayalı olarak insanların birbirine yabancılaşma ve yalnızlaşması. Ama insanlık bir sorundan sadece bu kadar memnun olabilir ya da bu kadar memnun görünebilir sanırım. Sizce de öyle değil mi? Nefes alabilmemizi sağlayan ağaçları insanlar kendi elleriyle yok edip yerine gri sütunlar dikmekten gayet hoşnutlar. Ne acı! Aslına bakarsak bu yazıyı okuyanlar veya okuyacak olanların da betonlaşmanın pek umurlarında olduğunu zannetmiyorum. Örneğin bu yazıyı şu an sen okuyorsun ve açıkçası umurunda olduğunu pek düşünmüyorum. İnsanlar o gri duvarların arasına hapsolmuş ve orada mutlu olduğunu sanıyor. Evet mutlu demiyorum, mutlu olduğunu sanıyor diyorum. Bir insan sürekli hapisane gibi bir yerde mutlu olmaz, mutlu olduğunu sanır. Sizce de öyle değil mi?

Biraz da betonlaşmanın daha az olduğu zamanlardan yani öncelerden bahsedelim. Mesela komşuluk ilişkileri. Etrafta soğuk betonlar çoğaldıkça insanların sıcak ilişkileri kayboluyor. Ne güzeldi eskiden komşuluklar. Birinin yardıma ihtiyacı olduğunda tereddüt etmeden yardıma koşarlardı, üzüntülerini, sevinçlerini paylaşırlardı. Birbirlerinden haberleri olurdu. Peki ya şimdi, şimdi nasıl? İnsanlar bir üst katta oturan -sözde komşusu olan- insanları tanımıyor, selam vermektense kaçınıyor. Kaldı ki onun ihtiyacı olduğunda yardıma koşacak. Hatta kimseyle muhatap olmamak için birbirlerini gördüklerinde yüz çeviriyorlar. Herkes kendini bir dört duvara hapsediyor, orada mutlu olmaya çalışıyor, tabii buna ne kadar mutluluk denirse. Bir diğer örnek çocuklar. Eskiden komşuluk ilişkileri iyi olduğundan, insanlar birbirine güvendiğinden dolayı çocuklarının dışarı çıkmalarına rahatlıkla izin veriyor, karşıdaki evde oturanların çocuklarıyla oynamasında bir sakınca görmüyordu. Çocuklar da istediği gibi dışarı çıkıp, arkadaşlarıyla vakit geçirip eve hapsolmaktan kurtuluyordu.

Seksek, saklambaç, yakar top gibi eğlenceli oyunlarla streslerini atıyorlardı. Bir de şimdiye bakın, hiç öyle mi? Çocuklar bırakın dışarı çıkmayı doğru dürüst arkadaşlara bile sahip olamıyor. Aslında buna gerek bile duymuyor. Çünkü zaten onların elinde vakitlerini öldürecek aletler fazlasıyla var ve bu durum ailelerin de hoşuna gidiyor. Bu durumu iyi bir şey olarak görseler de sonradan anlayacakları iyi olmadığını. Bir de şöyle bir şey var; çocuklar dışarı çıkmak istese bile oynayabilecekleri, vakit geçirebilecekleri çok çok az yerleri var. Çünkü etraf soğuk gri yapılarla dolu. Nereye kafanızı çevirseniz binalar. Ağaçları git gide göremez olduk ve insanlar bundan gayet memnun. Çalışıyorlar... Oturdıkları evin daha iyisine sahip olmaya çalışıyorlar. O binaların daha iyilerini elde etmeye çalışıyorlar. Ama sorsanız derler ki "Bahçeli evler çok güzel, herkese lazım öyle kafa dinlemelik bir yer." falan diyeceklerdir. Böyle diyenlere bir çift sözüm olacak: "Siz kafayı her yere bina, AVM vb. şeyler yapmak için bozmuşsunuz zaten, hangi kafayı dinleme derdindesiniz ki?" Bu durumun bir diğer etkisi gene çocuklar üzerinde. Dikkat ederseniz ki günümüzdeki çocukların çoğu mutsuz, bıkkın, hiçbir şeyden kolay kolay memnun olmuyor ve sürekli bir depresyon halindedir. Böyle olması gayet doğal. Çünkü streslerini atabilecekleri ne bir doğru düzgün bahçe ne de arkadaşları var. Bir odaya, bir apartman dairesine tıkılmış çocuklardan ne bekleyebilirsiniz ki zaten! Betonlaşmanın bir diğer zararı ise hayvanlara. Evet, etraftaki ağaçları, ormanları yok edip insanlar kendilerine ev yapmaya çalışırken hayvanların evlerini, yaşayacakları alanları yok ediyorlar. Böylelikle hayvanlar göç ediyor ya da hayatlarına son veriliyor: kuşların, kedilerin tavşanların. Biz de sabahları kuş cıvıltılarıyla uyanmak yerine arabaların sesleriyle uyanıyoruz ve eminim ki bu her yeri betonlaştırmaya çalıştıkları için ilerde, belki çok ilerde ama mutlaka pişman olacak, ağaçların, hayvan seslerinin, ormanların kıymetini anlayacak insanlar!

Kısacası; demek istediğim şu ki insanlar deli gibi her yere gökdelen, bina, AVM gibi şeyler inşa ederken aslında kendilerine zarar veriyorlar ve yaşamlarını duvarların içine hapsediyorlar. Bu yazı belki önemsenmeyecek ama böyle bilinçsizce, şursuzca etraflarına büyük kütleli betonlar yapılmaya ve insanlar kendilerini o betonların arasına sıkıştırmaya devam ederse gerçekten yazık olacak, gerçekten!

İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Mustafa ERDAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

İlyas ÖZÇELİK

GÖRSEL DANIŞMAN

Korkut GÜLTEKİN

YAYIN KURULU

Hacı Bayram CAN

Kübra ESEN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1

Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00